שֵׁילָפַנַּי – שאנו לומדים מְצִיאָה מְגֻמָּם, וכמו שבגט חצירה כידה, אף במציאה כן, וּמַר – וריש לקיש סָבַר שֶׁלֹּא יַלְפִינַן – שאין למדים מְצִיאָה מִגֵּט, כיון שאין ללמוד דיני ממונות מעניני איסור.

הגמרא מתרצת תירוץ נוסף: וְאִיבָּעֵית אֵימָא, בְּקָטָנָה כּוּלֵי עָלְמָא לֹא פְּלִיגִי דְּיַלְפִינַן – אין מחלוקת שלומדים מְצִיאָה מִגֵּט לענין חצר, וְהָכָא בְּקָטָן קָא מִיפַּלְגִי – ומחלוקתם של רבי יוחנן וריש לקיש היא האם רק בקטנה התחדש כך, או גם בקטן. מַר – רבי יוחנן סָבַר שֵׁילָפַנַּי – שלומדים קָטָן מִקְּטָנָה, וכמו שבאשה חצירה כידה כך גם באיש, ולכן גם לקטן יש קנין חצר וקנין ארבע אמות, וּמַר – וריש לקיש סָבַר שֶׁלֹּא יַלְפִינַן – שאין למדים קָטָן מִקְּטָנָה, כיון שלא לומדים איש מאשה, ולפיכך רק לקטנה יש קנין חצר ולא לקטן.

הגמרא מפרשת בדרך שלישית: וְאִיבָּעֵית אֵימָא, מַר אָמַר חֲדָא וּמַר אָמַר חֲדָא – זה אמר דבר אחד וזה אמר דבר אחר, וְלֹא פְּלִיגִי – ולא נחלקו. דהיינו ששניהם מסכימים שלומדים מציאה מגט, ולא לומדים קטן מקטנה, אלא שרבי יוחנן דבר על קטנה וריש לקיש על קטן:

משנה

משנה זו עוסקת בדין קנין חצר: רָאָה בעל שדה אוֹתָן – אנשים רָצִין אַחַר מְצִיאָה המונחת בשדהו כדי לתופסה, או אַחַר צְבִי שָׁבוּר – שרגליו שבורות ואינו יכול לרוץ ולצאת מן השדה קודם שיגיעו אליו, או אַחַר גּוֹזָלוֹת שֶׁלֹּא פָּרְחוּ – שעדיין אינם יודעים לעוף, וְאָמַר בעל השדה, זָכְתָה לִי שָׂדִי במציאה זו, זָכְתָה לוֹ שדהו במציאה. אבל אם הָיָה הַצְּבִי רָץ – יודע לרוץ כְּדַרְכּוֹ, אוֹ שֶׁהָיוּ גּוֹזָלוֹת מַפְרִיחִין – יודעים לעוף, וְאָמַר זָכְתָה לִי שָׂדִי, לֹא אָמַר כְּלוּם, שהרי הם יכולים לברוח והוא אינו יכול לתופסם, והרי זה כמציאה המונחת ברשות הרבים, שאין אדם זוכה בה אלא אם תופסה:

גמרא

הגמרא מבארת שיש אופנים שאינו זוכה במציאה אף שאינה יכולה לברוח: אָמַר רַב יְהוּדָה אָמַר שְׁמוּאֵל, מה ששנינו שאם אמר 'זכתה לי שדי' זכה, וְהוּא – מדובר שֶׁהוּא עוֹמֵד בְּצַד שָׂדֵהוּ. שואלת הגמרא: וְתִקְנֵי לֵיהּ שָׂדֵהוּ אף אם אינו עומד בצדה, דְּאָמַר רַבִּי יוֹסֵי בְּרַבִּי חֲנִינָא, חֲצֵרוֹ – רשותו שֶׁל אָדָם קוֹנָה לוֹ את החפצים שבה אף שֶׁלֹּא מִדַּעְתּוֹ. משיבה הגמרא: הָנֵי מִילֵּי שחצרו קונה לו שלא מדעתו הוא רק בְּחָצֵר הַמְשֻׁתֶּפֶת המוקפת גדר שאין אדם יכול לקחת את החפצים שבה, אֲבָל חָצֵר שֶׁאֵינָהּ מְשֻׁתֶּפֶת, אִי – אם הוא עוֹמֵד בְּצַד שָׂדֵהוּ אין – אכן שדהו קונה לו, וְאִי לֹא, לֹא.

הגמרא מביאה ראיה לחילוק זה: וּמְנָא תֵּימְרָא – ומנין לך שתאמר דְּחָצֵר שֶׁאֵינָהּ מְשֻׁתֶּפֶת אִי עוֹמֵד בְּצַד שָׂדֵהוּ אִין – אכן קנה, וְאִי לֹא, לֹא, דְּתָנְיָא לענין שכחה, הָיָה עוֹמֵד בעל השדה בָּעִיר, וְאוֹמֵר 'יוֹדֵעַ אֲנִי שֶׁעוֹמֶר שֶׁיֵּשׁ לִי בְּשָׂדֶה פּוֹעֲלִים שָׁכְחוּהוּ, וכיון שעכשיו אני זוכר אותו לֹא יְהֵא שִׁכְחָה אפילו אם אשכח אותו', יָכוֹל – האם נאמר שלֹא יְהֵא שִׁכְחָה אף אם אחר כך ישכח אותו, תַּלְמוּד לוֹמַר (דברים כד יט) 'כִּי תִקְצֹר קְצִירְךָ בְּשָׂדֶךָ וְשָׁכַחְתָּ עֹמֶר בַּשָּׂדֶה לֹא תָשׁוּב לְקַחְתּוֹ', ודרשו חז"ל 'בַּשָּׂדֶה וְשָׁכַחְתָּ' וְלֹא בָּעִיר, דהיינו שדיני שכחה נאמרו רק בשדה ולא בעיר.

שואלת הגמרא: הָא גּוּפָא קַשְׁיָא – ברייתא זו עצמה קשה, אָמַרְתְּ יָכוֹל לֹא יְהֵא שִׁכְחָה, אִלְמָא – הרי שאם יחזור בעל הבית וישכח את העומר, חָזֵי שִׁכְחָה, וְנָסִיב לֵיהּ גְּמָרָא – והברייתא מביאה ראיה מן הפסוק 'בַּשָּׂדֶה וְשָׁכַחְתָּ' וְלֹא בָּעִיר – שאין דיני שכחה בעיר אלא בשדה, אִלְמָא – נמצא שאם יחזור בעל הבית וישכח לֹא חָזֵי שִׁכְחָה משום שאין דין שכחה בעיר, והברייתא קשה מתחילתה לסופה.

משיבה הגמרא: אֶלָּא לָאו הָכִי קָאָמַר – אלא פירוש הברייתא כך הוא, אם הוא עומד בַּשָּׂדֶה ואומר 'עומר ששכחוהו פועלים לא יהיה שכחה', הדין הוא שאם העומר קודם פועליו, חָזֵי שִׁכְחָה, אבל אם העומר זָכוּר, כלומר שבעל השדה השאיר אותו מדעתו, וּלְבַסּוֹף נהיה העומר שָׁכוּחַ על ידי פועליו ששכחוהו, אֵין לעומר זה דין שִׁכְחָה. מַאי טַעְמָא, דְּכֵיוָן דְּקָאֵי נָפֵהּ – שבעל השדה עומד בצד השדה ואומר 'עומר ששכחוהו פועלים לא יהיה שכחה', הָווּ לֵיהּ חָצֵרוֹ – שדהו הינה כחצר שבעליה זוכה במה שבתוכה, וְזָכְתָה לֵיהּ בעומרים שנשכחו. אֲבָל אם הוא עומד בָּעִיר ואומר 'עומר ששכחוהו פועלים לא יהיה שכחה', אֲפִילּוּ אם העומר זָכוּר, דהיינו שבעל השדה הניחו שם מדעתו, וּלְבַסּוֹף נהיה שָׁכוּחַ על ידי פועליו, הַווּ שִׁכְחָה, מַאי טַעְמָא, כיון דְּלֵית לֵיהּ נָפֵהּ דְּלִזְכֵי לֵיהּ – שאינו עומד בצד שדהו שיוכל לזכות בעומר מדין חצר. וכך תתפרש הברייתא, שכשאתה בשדה צריך שתשכח דווקא אתה, אבל כשאתה בעיר אין צריך שתשכח דווקא אתה, אלא אפילו אם הפועלים שכחו [ואתה זכור] הריהו שכחה. ומוכח מהברייתא שאם אדם עומד בצד חצרו שאינה משתמרת הוא זוכה במציאתה, שהרי שדה היא כחצר שאינה משתמרת.

הגמרא מיישבת את הברייתא באופן אחר ודוחה את הראיה לדין חצר שאינה משתמרת. שואלת הגמרא: מַאי – מנין שכך הוא ביאור הפסוק והברייתא, דִּלְמָא – שמא נְזִירַת הַבָּתּוּב הִיא, דִּכְשֶׁהָ נֶהֱוֵי – שאם שכח בשדה עומר ונזכר כשעדיין הוא בשדה, הרי זה שִׁכְחָה, וּבָעִיר לֹא נֶהֱוֵי – אבל אם עמד בעיר, ונזכר ששכח הוא ופועליו, לא יהיה שִׁכְחָה, ויש לגרוס בברייתא 'יכול יהא שכחה, תלמוד לומר ושכחת עומר בשדה, בשדה ושכחה ולא בעיר'. ואין ראיה מכאן לדין חצר שאינה משתמרת. משיבה הגמרא: אָמַר קְרָא (שם) 'לֹא תָשׁוּב לְקַחְתּוֹ' ומשמעות פסוק זה לְרַבּוֹת שִׁכְחַת הָעִיר – שאפילו אם שכח בעיר, אסור לו לשוב לשדה לקחת את העומר, ואם כן אי אפשר לבאר שגזירת הכתוב היא ששכחה בעיר אינה שכחה.

שואלת הגמרא: הלא הַאי מִיבָּעֵי לֵיהּ – פסוק זה נצרך ללמד שהמבטל מצות שכחה עובר בלַאו. משיבה הגמרא: אִם כֵּן שהפסוק בא לחייב בלאו, נֵימָא קְרָא – יאמר הכתוב, 'לֹא תְקַחֶנּוּ', מַאי – ומדוע נאמר 'לֹא תָשׁוּב לְקַחְתּוֹ', אלא ודאי בא הכתוב לְרַבּוֹת שִׁכְחַת הָעִיר.

שואלת הגמרא: וְאַכַּתִּי מִיבָּעֵי לֵיהּ – עדיין צריך את הפסוק לִכְדְּתַנְיָן (פאה פ"ו מ"ד), שיחיד שהתחיל ללקוט את העומרים מראש שורת העומרים, ושכח עומר אחד או יותר בסוף השורה לפניו, הדין הוא שֶׁהָעומר שבסוף השורה לְפָנָיו אֵין לו דין שִׁכְחָה, שכיון שלא הגיע אליו, אפשר לומר שלא שכחו אלא הניחו לאוספו אחר כך, אבל אם שכח עומר בתחילת השורה או באמצעה, והמשיך לקצור את העומרים שלאחריו, הדין הוא שֶׁלְּאַחֲרָיו יֵשׁ שִׁכְחָה, מפני שֶׁהוּא בְּאִיסּוּר כַּל תָּשׁוּב אם שב ומלקטו, וְזֶה הַכְּלָל, כָּל שֶׁהוּא בְּכַל תָּשׁוּב – שהוא צריך לשוב על עקביו כדי ללקטו, יש לו דין שִׁכְחָה, וְכָל שֶׁאֵינוֹ בְּכַל תָּשׁוּב – שאינו צריך לשוב על עקביו לאוספו, אלא שעדיין לא עבר שם, אֵינוֹ שִׁכְחָה. ומבואר שאת הפסוק 'לא תשוב לקחתו' צריך ללימוד בדיני שכחה.

אלא אָמַר רַב אַשִׁי, דין שכחת העיר אינו נלמד מהפסוק 'לא תשוב לקחתו' אלא מפסוק אחר, שֶׁאָמַר קְרָא (שם) 'לְגֵר לַיָּתוֹם וְלָאַלְמָנָה יִהְיֶה', ותיבת 'יִהְיֶה' באה לְרַבּוֹת שִׁכְחַת הָעִיר, ולכן אי אפשר לומר שאין כלל דין שכחה בעיר, אלא דווקא בזכור ולבסוף שכוח.

הגמרא מביאה אמוראים נוספים שחילקו בין עומד בצד שדהו לאינו עומד בצד שדהו: וְכֵן אָמַר עוּלָּא, וְהוּא שֶׁעוֹמֵד בְּצַד שָׂדֵהוּ. וְכֵן אָמַר רַבָּה בַּר בַּר חָנָה, וְהוּא שֶׁעוֹמֵד בְּצַד שָׂדֵהוּ.

הגמרא מקשה על דברי עולא: אִיתֵּיבֵיהּ – הקשה רַבִּי אַבָּא לְעוּלָּא, שנינו במשנה (מעשר שני פ"ה מ"ט), מַעֲשֶׂה בְּרַבָּן גַּמְלִיאֵל וּזְקֵנִים, ובניהם היו רבי יהושע בן חנניה ורבי עקיבא ורבי אלעזר בן עזריה, שֶׁהָיוּ בָּאִים בַּסְּפִינָה, ונזכר רבן גמליאל שהניח בביתו פירות שלא עישרם. אָמַר רַבָּן גַּמְלִיאֵל, עֲיַשּׂוּר – מעשר ראשון שֶׁאֲנִי עָתִיד לְמוֹד – לתת ללוי במידה הראויה שהיא עשירית מן הפירות, נָתוּן לִיהוֹשֻׁעַ בן חנניה, שהיה לוי,

וּמְקוֹמוֹ של המעשר מוּשָׁכָר לוֹ – לרבי יהושע בן חנניא, כדי שתהיה חצרו קונה לו את המעשרות. וְעִישּׁוּר אַחֵר – עוד עשירית מהפירות שֶׁאֲנִי עָתִיד לְמוֹד – למדוד, למעשר עני, שאותה שנה היתה שנת מעשר עני, נָתוּן לַעֲנִיקְבָא בֶּן יוֹסֵף שהיה גבאי צדקה, כְּדֵי שֶׁיִּזְכֶּה בּוֹ לַעֲנִיים, וּמְקוֹמוֹ של המעשר עני מוּשָׁכָר לוֹ. ומקשה רבי אבא לעולא, וְכִי רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ בן חנניה וְרַבִּי עֲקִיבָא בן יוסף בְּצַד שָׁדֵהוּ שֶׁל רַבָּן גַּמְלִיאֵל הָיוּ עוֹמְדִין, הרי היו עומדים בספינה, וכיצד המקום ששברו יקנה עבורם את המעשרות בקנין חצר. אלא מוכח מכאן שחצר קונה אפילו כשהבעלים אינם עומדים בצד השדה, ושלא כדברי עולא.

עולא דוחה את קושיית רבי אבא: אָמַר לֵיהּ עולא לרבי אבא, דָּמֵי הַאי מֵרַבָּנָן – דומה חכם זה [רבי אבא] כְּדִלְמָא גְּמִירֵי אִינָשֵׁי שְׁמַעְתָּא – כאחד שלא למדוהו מעולם סוגיא. אך לא ביאר עולא מדוע אין זו קושיא.

הגמרא מביאה את המשך הבירור בקושיית רבי אבא: כִּי אָתָא – כשהגיע רבי אבא לְעִיר סוּרָא, אָמַר לְהוּ לחכמים, הָכִי אָמַר עוּלָּא וְהָכִי אוֹתְבִיתֵיהּ – כך אמר עולא וכך הקשיתי לו. אָמַר לֵיהּ הַהוּא מֵרַבָּנָן לרבי אבא, רַבָּן גַּמְלִיאֵל מְטַלְטְלֵי אַגַּב מְקַרְקְעֵי הִקְנָה לָהֶם, שקנו את המעשרות בקניין אגב, שאם עושה אדם קניין הראוי בקרקע, יכול לקנות אגב הקרקע גם את המטלטלים שהסכים המוכר להקנות לקונה ואינו צריך לעשות קנין נפרד גם במטלטלין, ואפילו אם אין המטלטלים נמצאים באותה חצר. וכאשר שברו רבי יהושע ורבי עקיבא את הקרקע מרבן גמליאל קנו את מעשרותיו אגב הקרקע.

רַבִּי זֵירָא כַּקְבָלָהּ – הסכים לתירוץ זה, רַבִּי אַבָּא לָא קַבְלָהּ. אָמַר רָבָא, שַׁפִּיר עָבִיד – טוב עשה רבי אבא דְּלָא קַבְלָהּ לתירוץ זה, שהרי המדוע היו צריכים רבי יהושע ורבי עקיבא להוציא ממון כדי לקנות את החצר וכך לקנות את מעשרותיו של רבן גמליאל, וְכִי לֹא הָיָה לָהֶם – לזקנים, סוֹדֵר, דהיינו איזה בגד אחר, לְקִנּוֹת מִמֶּנּוּ את המעשרות בְּקִנְיַן חֲלִיפִין. אֶלָּא ודאי שלא היו יכולים לקנות כך את המעשרות, כי רבן גמליאל לא היה נחשב בעלים על מעשרותיו כדי שיוכל למכור אותם, לפי שיש לו בהם רק מוֹכַּת הֶנָּאָה – הנאה מועטת שיכול ליתן מעשרותיו לאיזה כהן שירצה, והנאה זו אֵינָהּ חשובה מָמוֹן, ואי אפשר לְקִנּוֹת מִמֶּנּוּ – מבעל טובת ההנאה, את ההנאה בַּחֲלִיפִין – כי דבר שאין בו ממש אי אפשר לעשות בו חליפין, וְהָכָא נַמֵּי – הוא הדין גם שטוֹכַּת הֶנָּאָה אֵינָהּ חשובה מָמוֹן לְקִנּוֹת עַל גַּבֵּי קַרְקַע – שאין יכולים להקנותה אגב הקרקע. ונדחה תירוצו של אותו חכם שרבן גמליאל הקנה את המעשרות באגב, ועל כרחך צריך לומר כדברי רבי אבא שהזקנים קנו את המעשרות בקנין חצר, ונשארת ההוכחה של רבי אבא מרבן גמליאל והזקנים שקנין חצר מועיל גם כשאינו עומד בצד שדהו.

הגמרא דוחה את ראייתו של רבא: וְלֹא הִיא – אין להוכיח שטובת הנאה אינה ממון ממה שלא הקנה להם בסודר שמזה באת לומר שגם באגב לא יכל להקנות ולדחות את יישובו של אותו חכם, שיש לומר שאי אפשר להקנות מעשרות בסודר, כיון שמַּתָּנוֹת כְּהוּנָּה ומעשר ללויים וכן מעשר עני נְתִינָה כְּתִיבָא בְּהוּ – כשמבער את המעשרות מתוודה ואומר, (דברים כו יג) 'בִּעַרְתִּי הַקֹּדֶשׁ מִן הַבַּיִת וְגַם נְתַתִּיו לַלֵּוִי וְלַגֵּר לַיָּתוֹם וְלָאַלְמָנָה' ודרשו חז"ל (מעשר שני פ"ה מ"י) 'נתתיו ללוי' זה מעשר לוי, 'לגר ליתום ולאלמנה' זה מעשר עני. וכיון שכתוב במעשרות אלו לשון נתינה, אי אפשר להקנותם בקניין חליפין, שהרי חֲלִיפִין דֶּרֶךְ מְקָח וּמִמְכָּר הוּא – דרך מכירה הוא, שזה נותן כליו וזה נותן לו תמורתם מעשרותיו, אבל הקנאת מְטַלְטְלֵי אַגַּב מְקַרְקְעֵי נְתִינָה אֲלִימְתָא הִיא – נתינה חזקה היא, ולכן יכול היה רבן גמליאל להקנות מעשרותיו לחכמים רק אגב הקרקע, ותורצה שאלת רב אבא.

רב פפא מתרץ את הקושיא באופן אחר: רַב פָּפָּא אָמַר, הטעם שיכול היה רבן גמליאל להקנות את מעשרותיו לחכמים בלא שיעמדו בצד החצר, הוא מפני שדַּעַת אַחֶרֶת מַקְנָה אוֹתָן שַׁאֲנִי, שכאשר אדם מקנה חפץ השייך לו ונמצא בחצירו של הקונה אפילו אם אותה חצר אינה משתמרת, אין צריך שהקונה יעמוד בצד חצירו, כיון שדעת אחרת שהיא דעתו של המוכר מסייעת לקניין. ושונה דין זה מאדם הרוצה לקנות מציאה המונחת בחצירו שאינה משתמרת, שאמר עולא שאינו קונה בעל החצר אלא אם עומד בצד חצירו, כיון שבמציאה אין דעת אדם אחר מקנה לו את החפץ. ועל כן לא היו צריכים החכמים שקנו מרבן גמליאל לעמוד בצד החצר ששברו כדי לקנות את המעשרות, כיון שדעת רבן גמליאל היתה להקנות להם את המעשרות.

מביא רב פפא ראיה לדבריו: וּמְנָא תֵּימְרָא – ומנין תאמר שכן הוא, דְּתָנַן במשנתינו, רָאָה אוֹתָן רָצִין אַחַר הַמְּציאָה כּוֹ', אם היה הצבי שבור והגוזלות מדדין ואמר בעל השדה, זכתה לי שדי, זכה, וְאָמַר רַבִּי יִרְמְיָה אָמַר רַבִּי יוֹחָנָן (להלן יב.), וְהוּא שֶׁיכול הוא להיות רָץ אַחֲרֵיהֶן וּמַגִּיעָן ותופסן קודם שיברחו משדהו, אבל אם קודם שיגיע אליהן יוכלו לברוח משדהו לא זכה בהן, וּבָעֵי – ושאל רַבִּי יִרְמְיָה, אם אדם נותן צבי או גוזלות לחבירו בְּמַתָּנָה והם נמצאים בחצר חבירו, הֵיאַךְ – איך הדין, האם גם שם לא יזכה בעל החצר במתנה זו אלא אם יוכל לרוץ ולתופסן. וַקַבָּלָהּ מִינֵּיהּ – והסכים רַבִּי אַבָּא בַּר כַּהֲנָא לסברת חילוקו של רבי ירמיה, שבמתנה אַף עַל פִּי שֶׁרָּץ אַחֲרֵיהֶן וְאֵין מַגִּיעָן זכה בהן. מַאי מַעְמָא, לַאו – האם אין הטעם מִשּׁוּם דְּדַעַת אַחֶרֶת מַקְנָה אוֹתָן שַׁאנִי, ומוכח מדברי רבי אבא בר כהנא שכאשר יש דעת אחרת שמקנה הקנין חזק יותר, והוא הדין שאין צריך שאדם יעמוד בצד חצירו כדי לזכות בחפצים המונחים בה כאשר דעת אחרת מקנה ומסייעת לקנין.

רב שימי מביא ראיה מדיני נתינת הגט לדחות את דברי רב פפא: אָמַר לֵיהּ רַב שִׁימִי לְרַב פָּפָּא, חֲדֵי גֵּט דְּדַעַת אַחֶרֶת – דעתו של הבעל, מַקְנָה אוֹתָהּ – את הגט לאשה, וְאַף על פי כן אָמַר עוּלָּא (גיטין עז:) על הנאמר במשנה (שם עז.) 'הזורק גט לאשתו והיא בתוך ביתה או בתוך חצרה, הרי זו מגורשת', וְהוּא שֶׁעוֹמֶדֶת בְּצַד בֵּיתָהּ אוֹ בְּצַד חֲצֵרָהּ שנזרק לשם הגט, מוכח מכאן שאפילו כשיש דעת אחרת מקנה, צריך שיהיה עומד בצד חצירו.

דוחה הגמרא: שַׁאנִי גֵּט – שונה דין קבלת הגט משאר קניינים, כיון דְּאִיתֵיהּ בְּעַל כָּרְחָהּ – שהאשה מקבלת את הגט אפילו נגד רצונה, ולכן צריכה להיות עומדת בצד חצירה כדי לזכות בו אף שדעת אחרת מקנה, ואין להוכיח מכאן לשאר קניינים שגם בהם כאשר דעת אחרת מקנה יצטרך הקונה לעמוד בצד חצירו.

רב ששת מקשה על תירוץ הגמרא: מַתְקִיף לָהּ רַב שֵׁשֶׁת בְּרֵיהּ דְּרַב אִידִי, וְלָאו – האם לא כָּל דָּבָר שֶׁאֵינוֹ הוּא, וּמַה גֵּט דְּאִיתֵיהּ בְּעַל כָּרְחָהּ – שאשה מקבלתו אפילו נגד רצונה, וקנין זה קל משאר הקניינים שאין צריך את הסכמת הקונה, ובכל זאת הדין שֶׁאִי עוֹמֶדֶת בְּצַד בֵּיתָהּ וּבְצַד חֲצֵרָהּ אֵין – הרי היא זוכה בגט, אִי לֹא – ואם אינה עומדת בצד חצירה לֹא – אינה זוכה בגט, לפי שצריך קנין חצר חזק שהוא דווקא כשעומדת בצד החצר. מַתָּנָה דְּמַדַּעְתֵּיהּ – מתנה שאינה נקנית בקלות כגט, שהרי אין אדם זוכה בה נגד רצונו אלא מהסכמת דעתו, לֹא כָּל שֶׁכֵּן שנאמר שיצטרכו בו קנין חזק והיינו שיעמוד בצד החצר ולא יזכה אם לא יעמוד בצד חצירו. וקשה על רב פפא שאומר שבמתנה שיש דעת אחרת מקנה אין צריך שיהיה עומד בצד חצירו.

רב אשי דוחה את הראיה מגט: אֶלָּא אָמַר רַב אַשִׁי,